

Muziek waar
het hart van
gaat zingen

THY HAND BELINDA – WHEN I AM LAID IN EARTH – WITH DROOPING WINGS

55

Recitatief, aria, koor en naspel uit de opera *Dido and Aeneas*
Purcell, Henry (1659 – 1695)

Catherine Bott, sopraan
Academy of Ancient Music
Christopher Hogwood

*Thy hand, Belinda, darkness
shades me,
On thy bosom let me rest,
More I would, but Death invades
me;
Death is now a welcome guest.*

*When I am laid, am laid in earth,
May my wrongs create
No trouble, no trouble in thy breast;
Remember me, remember me, but
ah! forget my fate.
Remember me, but ah! forget my
fate.*

*With drooping wings ye Cupids
come,
To scatter roses on her tomb.
Soft and gentle as her heart.
Keep here your watch,
and never part.*

*Jouw hand, Belinda, duisternis
bedekt me,
Laat me rusten in jouw schoot.
Ik wilde meer, maar de dood over-
valt me;
de dood is nu een welkome gast.*

*Als ik gelegd, gelegd ben in de
aarde, laten dan mijn fouten geen
pijn veroorzaken, geen pijn in je
borst; herinner me, herinner me,
maar ach! vergeet mijn lot.
Herinner mij, maar ach! vergeet
mijn lot.*

*Met hangende vleugels komen de
Cupido's om rozen op haar graf te
spreiden. Teer en zacht als haar
hart.
Houd hier je wacht
en vertrek nooit.*

De vaak gebruikte titel voor deze aria is *Dido's Lament*. (libretto by Na-
hum Tate).

In het nummer 55 roerde ik even de compositietechniek van het basso osti-
nato aan. Maar er is nauwelijks een aria denkbaar waarin deze techniek zo
prachtig is toegepast als in deze aria. Het is dus geen wonder dat deze aria
in heel veel boeken over muziek als voorbeeld wordt gebruikt. In het inlei-
dende recitatief *Thy hand, Belinda* bestaat de begeleiding uitsluitend uit de
basso continuo. Muzikale woordschildering is heel goed herkenbaar bij de
woorden *darkness* en *death*.

Dido's Lament begint met een dalende melodie, de basso ostinato, die maar
liefst elf keer wordt herhaald.

Ook in de aria is er weer sprake van prachtige muzikale woordschildering bij
de woorden *laid* en *remember me*, als er sprake is van een plotseling cres-
cendo met hoge tonen, een desperate schreeuw omdat ze zich bewust is

van haar lot: de dood. Wat rest: *Remember me*. Want wie herinnerd wordt, leeft nog.

Aan het eind van deze aria, waarin het sterven zich voltrekt zonder woorden, volgt zonder een tel rust meteen een prachtig koor. Wat moet je nog schrijven over de steeds terugkerende stilte als het woord *never* een aantal malen wordt herhaald? Wat kan stilte in muziek prachtig en indrukwekkend zijn:

and never – never – never – part; and never – never – never – never – part!